

PETER SWANSON

FATA cu un CEAS în loc de ÎNIMĂ

Traducere din limba engleză și note
MARIUS MICHAL KLIMOWICZ

PROLOG

Se lăsa seara, dar, în timp ce vira pe aleea plină de gropi, putea distinge banda galbenă care împrejmua și acum perimetru casei.

George își parcă automobilul Saab, dar lăsă motorul pornit. Încerca să nu se gândească la ultima oară când fusese în această casă, aproape ascunsă într-o fundătură din New Essex.

Banda de delimitare a poliției alcătuia un cerc mare, fiind întinsă de la un pin la altul, iar ușa de la intrare era acoperită de benzi în roșu și alb, în formă de X. Opri motorul. Aerul condiționat încetă să mai sufle, și George simți aproape instantaneu căldura înăbușitoare de afară. Soarele era la apus, iar umbrarul des al pinilor făcea ca totul să pară și mai întunecat.

Coborî din mașină. Aerul umed mirosea a mare, și în depărtare se auzeau pescărușii. Cabana de un maroniu-închis se confunda cu pădurea care o înconjura. Ferestrele înalte erau la fel de întunecate ca stin-ghiile pătate.

Se aplecă pe sub banda galbenă pe care scria „POLI-TIA, NU TRECETI“ și se duse în spatele casei. Speră să poată intra în casă pe ușile glisante de sticlă, care se deschideau spre veranda putrezită. Dacă erau încuiate,

putea să spargă geamul cu o piatră. Planul lui era să intre în casă și să o cerceteze cât de repede putea, în căutarea vreunei probe pe care poliția o ratase.

Ușile glisante erau împânzite de autocolantele poliției, dar descuiate. Intră în casa răcoroasă, așteptându-se să fie năpădit de frică imediat cum pășea în interior. În schimb, avu un sentiment ireal de calm, de parcă s-ar fi aflat într-un vis lucid.

„O să știu ce caut când o să găsesc.“

Era clar că poliția cercetase locul cumeticulozitate. Pe mai multe suprafețe se zăreau rămășițele vărgate ale prafului pentru amprente. Accesoriile pentru droguri, care fuseseră pe măsuța de cafea, dispăruseră. Se îndrepta apoi spre dormitorul principal din partea estică a casei. Era o cameră în care nu mai intrase și deschise ușa așteptându-se să dea peste un haos de nedescris. În schimb, descoperi un spațiu relativ ordonat, un dormitor spațios, cu tavan scund și un pat matrimonial pe care erau așternute cearșafuri cu imprimeuri florale. Două birouri joase, cu blaturi de sticlă, se sprijineau de peretele opus față de pat. Sub sticla murdară, erau niște poze Polaroid decolorate de trecerea timpului. Petreceri aniversare. Absolviri.

Deschise sertarele, dar nu găsi nimic. Doar niște articole vestimentare vechi, perii de păr, sticle de parfum încă în cutie, toate îmbâcsite de mirosul prăfuit, floral al naftalinei.

O scară mochetată ducea la nivelul inferior. În timp ce trecu pe lângă ușa de la intrare, încercă din răsputeri să nu lase imaginile să îi intre în cap. Cu toate astea, se uită mult prea lung la locul unde se prăbușise trupul, unde pielea se făcuse de culoarea nepielii.

La baza treptelor, coti spre stânga într-un subsol mare, finisat, fără ferestre și mirosind a mucegai. Încercă

întrerupătoarele, dar electricitatea fusese oprită. Scoase din buzunarul de la spate lanterna micuță pe care o luase cu el și îndreptă raza subțire și slabă de lumină prin beci. În centrul încăperii era o masă de biliard veche, frumoasă, cu fetru roșu în loc de verde și bile împrăștiate la nimereală pe suprafața ei. În colțul cel mai îndepărtat se afla o zonă de bar elevată, cu mai multe scaune și o oglindă mare, gravată cu logoul GEORGE DICKELE TENNESSEE WHISKEY. În fața oglinzelui era un raft gol, ce găzduise la un moment dat o varietate de sticle de alcool, golite și aruncate însă de mult.

„O să știu ce caut când o să găsesc.“

Se întoarse la etaj și cotrobăi prin cele două dormitoare mai mici, căutând orice urmă lăsată de locatarii lor cei mai recenți, dar nu găsi nimic. Polițiștii probabil că făcuseră și ei același lucru, sigilând tot ce li se păruse important în pungi de plastic, ca probe. Dar el voise să vină, să se uite cu ochii lui. Știa că va găsi ceva. Știa că ea trebuie să fi lăsat ceva în urmă.

Găsi ce căuta pe un raft de bibliotecă din camera de zi, chiar la nivelul privirii, într-un perete plin de cărți. Era o carte albă, cu coperte cartonate și o învelitoare de plastic, de parcă ar fi aparținut cândva unei biblioteci, și ieșea în evidență printre celelalte cărți, majoritatea lucrări de nonficțiune. Manuale de navigație. Ghiduri de călătorie. Un set vechi de enciclopedii pentru copii. Mai era și ceva beletristică, dar numai romane broșate. Cărți de suspans futuriste. Michael Crichton. Tom Clancy.

Atinse cotorul cărții. Titlul și numele autoarei erau scrise cu un font roșu, subțire și elegant. *Rebecca*, de Daphne du Maurier.

Era cartea ei preferată, singura ei carte preferată. Îi făcuse și lui cadou un exemplar, în anul în care

se cunoșceră. În primul lor an de studenție. Ea îi citise cu voce tare din acel roman, în camera ei de cămin, în serile friguroase de iarnă. El știa pasaje întregi pe dinafară.

Scoase cartea din raft și își plimbă un deget de-a lungul marginilor tăiate ale paginilor ei. Se deschise la pagina șase. Două propoziții erau încadrate într-un chenar trasat cu grijă. Își aminti că aşa însemna ea cărțile. Fără cariocă. Fără pasaje subliniate.

George nu citi imediat cuvintele marcate; cartea nu se deschisese la întâmplare, ci pentru că o carte poștală fusese ascunsă între paginile ei. Pe spate, carte poștală era ușor îngălbeneată de trecerea timpului. Nu era nimic scris pe ea. O întoarse și se uită la poza color a unei ruine mayașe, înălțându-se semeată pe o faleză mărăcinoasă, cu oceanul pe fundal. Era o carte poștală veche, oceanul fiind prea albastru și iarba prea verde. O întoarse din nou. „Ruinele maya din Tulum“, se preciza în descriere. „Quintana Roo. Mexic.“

1

La cinci minute după ora cinci, într-o după-amiază de vineri, George Foss se duse direct de la biroul său la Jack Crow's Tavern, prin aerul lipicios al valului de căldură din Boston. Își petrecuse ultimele trei ore de lucru revizuind cumeticulitate contractul unui ilustrator, apoi holbându-se apatic pe fereastră la cerul de un albastru tulbure al orașului. Îi displăcea vara târzie, aşa cum altor locuitori ai orașului Boston le displăceau lungile ierni din New England. Copaci osteniți, parcurile care se îngălbeneau și nopțile lungi și umede: toate aceste lucruri îl făceau să Tânjească după vremea răcoroasă a toamnei, după un aer respirabil, care nu îi făcea hainele să i se lipească de piele și oasele să i se simtă obosite.

Parcurse distanța de șase străzi până la Jack Crow's cât de lent putu, sperând să nu ajungă cu cămașa udă de transpirație. Mașinile goneau de-a lungul străzilor înguste din Back Bay, încercând să scape de duhoarea orașului. Majoritatea rezidenților acestui anumit cartier plănuiau să își bea primele băuturi ale după-amiezii în baruri din Wellfleet, Edgartown, Kennebunkport sau din oricare alt oraș de pe malul mării, situat la o distanță rezonabilă cu mașina. George se mulțumea să meargă

la Jack Crow's, unde băuturile erau mediocre, dar unde aerul condiționat, monitorizat de un expat franco-canadian, era ținut constant la temperaturi frigorifice.

Și era și destul de bucuros să se ducă să se vadă cu Irene. Trecuseră mai bine de două săptămâni de când se văzuse cu ea la o petrecere simandicoasă, dată de un prieten comun. Abia dacă își vorbiseră, și când George plecase primul, ea îi aruncase o privire de pretinsă supărare. Se întreba dacă nu cumva relația lor cu intermitențe intrase din nou într-o din etapele ei periodice de criză. George o știa pe Irene de cincisprezece ani. O cunoscuse la revista la care el încă lucra. Ea fusese redactor-șef adjunct, iar el era la departamentul de contabilitate. Să devină un contabil la o revistă literară cunoscută păruse postul perfect pentru cineva cu o înclinație pentru literatură, dar fără pic de talent literar. George era acum administratorul acestei corăbii care se scufunda, în timp ce Irene avansase constant în carieră până când ajunsese să facă parte din departamentul online, aflat în continuă dezvoltare, al revistei *Globe*.

Fuseseră un cuplu perfect vreme de doi ani. Dar acei doi ani fuseseră urmați de alți treisprezece, de beneficii tot mai mici, de acuzații, de infidelități ocazionale și un set de așteptări tot mai scăzute. Și chiar dacă renunțaseră cu mult timp în urmă la ideea că ar fi un cuplu normal, cu un destin normal, se întâlnneau încă la barul lor preferat, își spuneau încă totul unul altuia, se mai culcau din când în când împreună și, contrar așteptărilor, deveniseră cei mai buni prieteni. În ciuda acestor lucruri, exista o nevoie periodică de a-și clarifica statutul, de a avea o conversație. George nu se simțea în stare de așa ceva în această seară. Nu avea nici o legătură cu Irene; într-un anumit fel,

sentimentele lui pentru ea nu se schimbaseră de aproape un deceniu. Avea mai mult de-a face cu felul în care percepea el viața, în general. Apropiindu-se de patruzeci de ani, George se simțea de parcă lumea lui fusese, încetul cu încetul, secătuită de toate culorile ei. Trecuse de vîrstă aceea când se mai putea aștepta în mod rezonabil să se îndrăgostească nebunește de cineva și să își întemeieze o familie, să ia lumea cu asalt sau să facă ceva surprinzător, care să îl scoată din existența lui cotidiană. Nu ar fi dat glas acestor sentimente în fața nimănui – până la urmă avea un loc de muncă stabil, locuia în frumosul oraș Boston și încă nu chelea –, dar își petrecea majoritatea zilelor într-o ceată a dezinteresului. Și chiar dacă încă nu se oprea în fața caselor de pompe funebre, se simțea ca și cum, de ani întregi, nimic nu mai reușise să-i stârnească vreo dorință. Nu îl interesau prietenii noi sau relațiile noi. La serviciu, îi crescuse salariul, dar entuziasmul pentru munca pe care o făcea se diminuase. În anii trecuți avea un sentiment de mândrie și împlinire la publicarea fiecărei ediții lunare. Zilele astea, abia dacă mai citea vreun articol.

În timp ce se apropia de cârciumă, George se întreba în ce dispoziție o să fie Irene în seara asta. Era sigur că o să îi vorbească despre redactorul divorțat de la biroul ei, care o invitase de mai multe ori în oraș, în decursul acelei veri. Dacă până la urmă accepta și dacă relația lor devinea serioasă și George avea să fie în cele din urmă aruncat la marginea drumului? Încercă să își dea seama ce ar simți, dar, în schimb, se surprinde întrebându-se ce ar face cu tot timpul acela suplimentar. Cum l-ar umple? Și cu cine l-ar umple?

George intră pe ușile din sticlă jivrătă ale barului Jack Crow's și se duse direct la separeul lui obișnuit.

Respect pentru oameni și cărti

Mai târziu avea să-și dea seama că probabil a trecut chiar pe lângă Liana Decter, care era aşezată în colțul barului. În alte după-amiezi, unele mai răcoroase sau unele în care George era mai puțin descurajat în privința rostului său pe lume, poate că ar fi trecut în revistă cei câțiva mușterii care se aflau în crâșma lui locală, într-o seară de vineri. S-ar putea chiar să fi existat o perioadă când, dacă ar fi zărit o femeie voluptuoasă și cu tenul palid, stând singură, George ar fi tresărit la gândul că ar putea fi Liana. Timp de douăzeci de ani, ideea de a o vedea din nou îl umpluse deopotrivă de speranță și de teamă. Zărise variante ale ei prin toată lumea: părul ei la o însoțitoare de bord, desăvârșirea copleșitoare a corpului ei pe o plajă din Cape, vocea ei la un program nocturn de jazz. Ba chiar petrecuse șase luni convins fiind că Liana devenise o actriță de filme porno pe nume Jean Harlot. Mersese atât de departe încât încercase să afle identitatea adevărată a actriței. Carli Swenson, fiica unui preot din North Dakota.

George se făcu comod în separașul lui, comandă la Trudy, ospătărița, un cocktail *Old-fashioned* și scoase din geanta lui ponosită ediția din ziua aceea a revistei *Globe*. Își păstrase integragna pentru această ocazie. Irene venea să se întâlnească cu el, dar abia la șase. Sorbi din băutură și rezolvă integragna, apoi trecu fără tragere de inimă la sudoku și chiar și la anagrame, înainte să audă pașii familiari ai lui Irene în spatele lui.

- Hai să facem schimb, te rog, zise ea în loc de salut, referindu-se la locurile lor.

Jack Crow's avea un singur televizor, lucru rar într-un bar din Boston, și Irene, care îl întrecea pe George în loialitatea și pasiunea ei pentru Red Sox, voia locul de unde se vedea mai bine.

FATA CU UN CEAS ÎN LOC DE INIMĂ | 15

George ieși din separaș, o pupă pe Irene în colțul gurii (mirosea a cremă Clinique și a bomboane mentolate) și se reașeză pe cealaltă parte, unde avea vedere spre barul de stejar și ferestrele înalte, din podea până-n tavan. Era încă lumină afară, o felie roz de soare întîndu-se pe deasupra clădirilor din cărămidă de peste drum. Lumina care năvălea pe geam îl făcu pe George să o observe deodată pe femeia care stătea singură în colțul barului. Avea în față un pahar de vin roșu și citea un roman, iar George simți că i se strânge stomacul la gândul că arată ca Liana. Exact ca Liana. Dar asta era o senzație pe care o mai avusese de multe ori înainte.

Își îndreptă din nou atenția asupra lui Irene. Aceasta se întorsese spre tăblița din spatele barului unde erau înșiruite ofertele zilei și berile, care se tot schimbau. Ca întotdeauna, era neafectată de căldură, cu părul scurt și blond dat de pe frunte, pe după urechi. Ochelarii ei în formă de ochi de pisică aveau rame roz. Așa fuseseră întotdeauna?

După ce comandă o bere Allagash White, Irene îl puse la curent pe George cu epopeea în desfășurare a redactorului divorțat. George era ușurat că tonul inițial al lui Irene era conversațional și neagresiv. Poveștile despre redactorul respectiv tindeau să fie redate în cheie anecdotică, chiar dacă George putea să detecteze și un substrat critic. Deși redactorul cu pricina era dolofan, își purta părul prins în coadă și, pe deasupra, era și un microberar dedicat, măcar cu el exista un viitor palpabil, constând în ceva mai mult decât cocktailuri, râsete și rarele partide de sex pe care le oferea George zilele astea.

Așulta și sorbea din băutură, dar își ținea ochii aținții asupra femeiei de la bar. Aștepta un gest sau un detaliu care să îl convingă că se uita efectiv la Liana Decter,

și nu la o fantomă sau la o sosie. Dacă era într-adevăr Liana, se schimbase. Nu în mod evident, ca și cum ar fi pus cincizeci de kile sau s-ar fi ras în cap, dar arăta cumva diferit, în sensul bun, de parcă ar fi devenit în sfârșit acea frumusețe rară pe care trăsăturile ei o promiseseră dintotdeauna. Scăpase de micii colăcei de grăsime pe care îi avusese în facultate, pomeții ei erau mai proeminenți și părul, de un blond mai întunecat decât își amintea George. Cu cât o privea mai mult, cu atât devinea mai convins că e chiar ea.

- Știi că nu sunt genul de femeie geloasă, zise Irene, dar la cine te tot uiți?

Își întinse gâțul și se uită prin bar, care se umplea repede.

- La o tipă cu care am fost coleg de facultate, cred. N-am cum să fiu sigur.

- Du-te și întreab-o. Nu mă supăr.

- Nu, e în regulă. Abia dacă o cunoșteam, minți George, și ceva din minciuna aceea îi trimise mici fiori de agitație pe ceafă în jos.

Comandară din nou de băut.

- Pare un prostovan.

- Hmm?

- Divorțatul tău.

- Ah, încă îți pasă.

Irene ieși din separeu ca să se ducă la baie, ceea ce îi oferi lui George prilejul să se holbeze mai abitir în cealaltă parte a sălii, spre Liana. Acum, era parțial ascunsă după doi tineri corporațiști, care își scoțeau paltoanele și își desfăceau cravatele, dar putea să o studieze cât de cât printre manevrele lor. Purta o cămașă albă, și părul ei, mai scurt decât în facultate, îi atârnă peste obraz, iar în partea cealaltă era dat pe după ureche. Nu

purta bijuterii, ceea ce George își amintea despre ea. Gâțul ei avea o moliciune indecentă, și o roșeață pestriță îi acoperea vizibil pieptul. Lăsase romanul și părea să caute pe cineva, după cum se uita în jur prin bar. George aștepta să se ridice și să se miște din loc: simțea că până când nu o vedea mergând, nu avea cum să fie sigur.

Apoi, ca și cum ar fi reușit să împlinească acest lucru doar cu puterea minții, o văzu coborând de pe scaunul ei capitonat, iar fusta i se ridică pentru o clipă până la mijlocul coapsei. Imediat ce picioarele ei atinseră podeaua și începu să se îndrepte spre George, nu mai încăpu nici o îndoială. Era clar că e Liana și el o vedea pentru întâia oară după primul lui an la Mather College, cu aproape douăzeci de ani în urmă. Mersul ei era inconfundabil: o legănare ușoară a soldurilor, ținând capul sus și puțin inclinat spre spate, de parcă încerca să vadă pe deasupra capului cuiva. George ridică un meniu pentru a-și acoperi fața și privi la cuvintele fără noimă din el. Inima îi bubuiția în piept. În ciuda aerului condiționat, își simțea palmele transpirate.

Liana trecu pe lângă el exact când Irene se așeza din nou în separeu.

- Uite-ți prietena. Nu vrei s-o saluți?

- Încă nu sunt sigur că e ea, zise George, întrebându-se dacă Irene distingea panica pură din vocea lui.

- Mai ai timp de un pahar? îl întrebă Irene.

La toaletă, își replicase rujul.

- Sigur, zise George. Dar haide să mergem în altă parte. Am putea să ne mai plimbăm un pic, cât încă mai e lumină afară.

Irene îi făcu un semn ospătăriștei și George își scoase portofelul.